

РОЗДІЛ 1

Повний місяць ледь проглядав крізь химерні чорні хмари. Вони клубочилися, звивалися і, не в змозі його поглинути, наче сплітали величезний вінок навколо блілого обличчя нічного світила, даючи місячному сяйву щедро заливати примарним сяйвом прадавній ліс, де над самими вершечками покручених від старості дерев у німоті ширяла величезна згряя воронів.

Час незбагненим чином припинив звичний перебіг. Все навкруги затамувалося, заморозилося, немовби сама природа затримала подих в очікуванні чогось моторошного. Жоден звук не порушував нічну тишу, що повисла між небом та землею. Не було чути навіть власного дихання.

Вона не знала, як тут опинилася, навіщо прийшла в цей зловісний ліс, що простягав до неба голі зимові віти, чому вона стоїть серед дерев у довгій білій сорочці, перемазаній кров'ю. Намагаючись вгамувати серце, що шалено калатало, вона піднесла руки до грудей і раптом відчула під долонями

щось тверде... Кулон. Дивна прикраса на грубій шворці. Вона могла запрягнутися, що в неї ніколи нічого такого не було, й тільки-но спробувала зібратися з думками та пригадати, як цей кулон міг потрапити до неї, як увагу привернули густі хмаринки туману, що застрягли проміж гілок голих та колючих кущів, схожих на кістляві пальці демонів. Забувши про кулон, вона підійшла ближче до чагарника. Хмаринки були пухнасті, увесь час рухалися, наче живі, й вона відчула незбагненне бажання погладити одну з них — так, ніби це було якесь звірятко. Протягнула руки й завмерла — на її долонях була рясна кров, яка в місячному сьйві видавалася геть чорною.

Наче воронячим пір'ям, її обліпило шорстке відчуття власного безсилля і нікчемності, щедро перемішане зі страхом, яке в наступну мить розкололося різким незбагненим звуком.

Рвучко обернулася. Вдалині, серед дерев, виднівся ледь окреслений силует. Хто це був чи що то було, вона не змогла розпізнати. Примара раптом зникла, та за мить знову з'явилася, але набагато ближче, ніж до того, й нависла над нею.

Обличчя істоти годі було розгледіти — чи тому, що, на відміну від людини, була височенного зросту, чи тому, що взагалі його не мала. Довгий плащ, у який істота була вдягнена, наче мантія, м'якими складками спадав у неї за спиною.

Хотілося закричати, шаленим криком виштовхнути із себе страх, проте голос лише важким клубком ворочався в горлі. Вона відчула, як її затоплює жах, сковуючи тіло та позбавляючи життя, і не було на те ради.

Зацьковано роззирнулася. Скільки сягало око, навкруги панував морок глибокої ночі, але раптом десь далеко в лісовій гущавині зажеврив слабкий вогник.

Ноги самі щосили понесли її до світла, й вона побігла, легко пробираючись крізь густі кущі й перестрибуючи через повалені дерева. «Геть, геть від цього проклятого місця, — калатало серце, — ближче, ближче до життя». Проте дерева, наче навмисно, за кожним кроком поставали щільнішою стіною, й врешті поглинули блукаючий вогник. Але вона продовжувала мчати, і ніщо не могло її зупинити. Вона ніби розчинилася в цьому лісі, втративши усвідомлення власного «я», що колись звалося Оленою, втратила волю, розум, почуття... Лишилося тільки одне непереможне, осатаніле бажання вижити, видряпатися з безодні страху, повернутися до людей, до життя, якого завжди прагнула...

Серце наполегливо силкувалося вистрибнути з грудей, калатало так сильно й так гучно, що кожен його поштовх громом віддавався у вухах. Олена була змушена зупинитися, й, давши собі мить

перепочинку, раптом зрозуміла, що лісу навколо неї більше немає, чорні дерева зникли, й вона просто стоїть у дворі своєї дев'ятиповерхівки.

Важко дихаючи, Олена сторожко оглянулася на темряву, яка клубочилася позаду, перевела очі на сусідські вікна, з яких лилося затишне тепле світло. Все як завжди, як і безліч днів до того, мирно і спокійно. І, як завжди, самотня лампочка біля під'їзду, що кожного вечора розганяла дворову темряву...

«Боже, та це ж саме той блукаючий вогник! — схвильовано видихнула Олена. — Отже, все минулося»...

Вона полегшено повернулася, маючи намір піднятися додому, але раптом хтось іззаду вхопив її за шию. Кістляві пальці впилися в горло, стиснулися сильніше, готові зламати кістки. Олена відчула, як її ноги відриваються від землі, втрачаючи опору. Страх, який щойно минув, повернувся з новою силою, знову зазіхаючи на її життя.

Пальці величезної кістлявої лапи безжально стискалися все сильніше й сильніше, не даючи жодного шансу на порятунок. Ще мить — і все буде скінчено... На останньому подиху Олена спробувала розчепити смертельний зажим, пручаючись і звиваючись. Марно. Її свідомість швидко згасала разом із життям, що покидало її.

Та несподівано в останню мить шалений тиск припинився. Смертельна пелена відступила, пере-

творившись на білу мару без очей. Олена відчула помах її крил, що являли собою самі кістки.

Перед нею була Смерть.

Якийсь час вона ніби вдивлялася в Олену своїм безоким обличчям, потім простягнула руку до кулона на її шиї, але не зірвала, а так само піднесла до обличчя, ніби вивчаючи. Олена й собі подивилася на кулон — по ньому вився чудернацький візерунок. Вона точно знала, що цей узор, без сумніву, мав щось означати, але пригадати, що саме, їй було несила.

Раптом Смерть затисла кулон у кулаці, й одразу з-поміж її кістлявих пальців заструменіла кров. Безноса різко смикнула за шворку й зірвала підвісок з Оленої шиї. Різкий біль опоясав шию, посилюючись із кожною миттю. Олена задихалася від того болю, біль вивертав її та душив, наче зашморгом, й нарешті... змусив прокинутися.

Олена розплющила очі. Все ще перебуваючи у стані сонного паралічу, який завжди полишають по собі кошмари, вона безтямно дивилася на стінку навпроти ліжка, досі борсаючись у страху, й чудовисько все ще заглядало їй в очі та полювало на кулон.

Переборюючи хворобливу заляклість, вона помацала шию — жодних прикрас на ній не було. Олена полегшено видихнула й, остаточно повернувшись до реальності, обвела поглядом спальню, залиту вранішнім сонцем.